

ANN HIRSCH

JASON'S ROOM

EET JE BORD OP, GAST!

OVER WEERSTAND BIEDEN AAN EEN POLITIEK VAN BEVRIJDING EN VOLDOENING.

— Anna Maria Pinaka

De solotentoonstelling van Ann Hirsch bij KRIEG draait rond Jason Biddies - een gevoelige, eenvoudige en humoristische gast, die het goed meent en gewoon een leuke en ontspannende tijd wil beleven. Hij is echter zo vol van blanke toxische mannelijkheid dat het in negatieve zin de anderen rondom hem affecteert en hem uiteindelijk eenzaam zal doen eindigen, vervreemd van diegenen die hij, in zijn geprivilegieerdheid, als al te evident beschouwt. *Jason's Room* toont ons zijn slaapkamer: we zien er drie video's opgesteld staan die zijn verleden, heden en toekomst tonen. Ze zijn ook deel van Hirsch's performance *Jason's Crazy Night* die zal opgevoerd worden in het Stedelijk Museum (Amsterdam, NL) in oktober 2019. Tijdens de performance en in deze drie video's krijgt Jason inzicht in zijn eigen leven. Dit is belangrijk, aangezien hij niet echt doorheeft hoe zijn gedrag overkomt. Door de egocentrische manier waarop hij zichzelf en zijn relaties ziet, houdt hij maar zelden rekening met de noden en gevoelens van andere mensen. Dit mag een deprimerend vertrekpunt zijn, maar als we Hirsch's uitnodiging aannemen om de schraalheid van *Jason's Room*, en de irritatie opgewekt door het familiale en het ordinaire ervan, te verdragen, dan kunnen we opnieuw beginnen te zien hoe zijn eigen subjectiviteit verweven is met talloze andere, inclusief de onze.

Hirsch heeft jarenlang op het personage van Jason gebroed; hoe ze hem zou opvoeren. De idee van Jason gaat terug op de mannen in haar leven die ze liefheeft, en misschien is dat waarom ze deze bijzondere toewijding tot hem blijft behouden. Ze heeft heel wat tijd gependend aan deze jongeman, hem overal mee naartoe genomen, en hem zijn ding laten doen in de wijde kunstwereld. Terwijl ze haar publiek voorzichtig maar dapper binnenloodt in Jason's wereld – en precies om dit te kunnen doen – geeft de kunstenaar haar eigen *exposure* op. Dit is een belangrijke kwaliteit van haar werk en een zeldzame eigenschap binnen de hedendaagse kunst. Recht doen aan de manier waarop Hirsch *exposure* gebruikt in haar werk, betekent echter niet ontkennen hoe bekentenis, alledaagsheid en andere representaties die waarachtigheid aanduiden, de afgelopen decennia mede door *social media* massaal zijn toegenomen. Het is precies de vertrouwdheid met 'het uitlepelen en verkopen van het meest intieme in ons – want dat is waar onze essentie is verondersteld te liggen'¹, zoals Bojana Kunst suggereert, dat het soort van kritische houding vereist – waar Ann Hirsch met haar werk op duidt – bij het afwegen van *exposure* als kunststrategie.

Zichzelf blootstellen zonder de waarde van deze blootstelling onmiddellijk te iken op een discours van *empowerment* en positiviteit is best

gevaarlijk in een cultuur waar nog maar een suggestie van lichamelijke of seksualiteit (behalve dan bij *mainstream* porno en reclame) systematisch wordt gevreesd en onderdrukt. Jason is trouwens echt verslingerd aan porno en zoekt eerder daar zijn gading dan dat hij seks zou hebben met zijn vriendin. Op een dag ontdekt hij echter dat zijn vriendin ook geniet van pornografie en ze wel van *kinky stuff* houdt. Dit brengt Jason, die het meer heeft voor het penis-vaginaspel, in de war, en hij is er niet zo zeker van dat hij met dat *kinky* gedoe om kan. Het is best OK om niet van *kinky* te houden, maar zijn verwardheid over zijn vriendin laat hem zien hoe gewilde onwetendheid over iemand anders identiteit gecreëerd en in stand gehouden wordt door een web van praktijken en discours die een bepaalde subjectiviteit vormgeven. Maar waarom zouden we moeten geven om dat waaruit Jason is opgebouwd? Volstaat het, zoals Hirsch het stelt, dat we een Jason in ons leven hebben, misschien een vriend of familielid, die we liefhebben en waar we om geven? Verdient Jason onze sympathie of empathie? En wat betekent empathie eigenlijk in ons huidige, laat-kapitalistische klimaat?

Zoals Margaret Haines, de vorige kunstenaar die een solotentoonstelling opzette bij KRIEG, het verwoordde: 'Wanneer men samen kiest voor empathie, worden gemakkelijke (passieve)

¹ Kunst, B 2015, *Artist at Work Proximity of Art and Capitalism*, p. 30, Zero Books, Alresford.

KRIEG

1.10 – 16.11.2019

Elfde-Liniestraat 25
3500 Hasselt (BE)
maandag tot vrijdag, 9-18u
zaterdag, 14-18u
(met uitzondering van feestdagen)

KRIEGgallery.art

antwoorden ontlokt. Wanneer dit gebeurt is het probleem dat we niet langer in een situatie van collectieve strijd en actieve verantwoordelijkheid ten opzichte van elkaar verkeren, maar in de plaats daarvan in een situatie van goedkope emotiona- liteit...² Ann Hirsch's tentoonstelling suggereert dat een cultuur van vingerwijzen net niet werkt en dat we onze eigen tekortkomingen moeten blijven onder ogen willen zien. Misschien moeten we communicatiecodes uitvinden ter vervanging van de anonieme internettaal, die ons eigenlijk niet heeft geholpen om met onze medeplichtigheden om te gaan. De taak om elkaar te proberen te verstaan, de dialoog te openen en te weerstaan aan voort- durende beschaming, stelt ons tegenwoordig voor ethische complexiteiten, zo niet zelfs impasses. We geven om wie we zijn in relatie tot Jason, om wat ons anders maakt dan hem, om wat ons bindt, om hoe onze subjectiviteiten wederzijds van elkaar af- hankelijk zijn, en om de mate waarin we al dan niet mogen handelen in dit onderling spel van verhalen die ons maken tot wie we zijn. Daarom geven we ook om Jason, omdat we een wereld willen bou- wen waarin onze kritiek niet zijn doel mist omwille van de *manier* waarop we er uiting aan geven.

De tentoonstelling stelt ook prangende vragen over en via de gebruikte media (video en perfor- mance): wat brengt het met zich mee om de ander uit te beelden vanuit jezelf in een *post-truth* tijdperk? Wat betekent het om met identiteit aan de slag te gaan wanneer de taligheid van identi- teitspolitiek uitvoerig en op een gevaarlijke manier wordt toegeëigend door neoliberale en zelfs neofascistische/alt-right agenda's? Het gebruik van symbolisme lijkt de kern uit te maken van wat een werk gemaakt, in het post-internet tijdperk, ver- bindt met neofascistische retoriek. Het is niet ver- rassend dat Hirsch's eerdere werk al bepaalde van deze conflicten had voorzien en overzien. In haar performance-video *Semiotics of the Camwhore* bijvoorbeeld, gaat ze op een humoristische manier om met evidente symbolen (kont, decolleté, toet- senbord, iPhone, etc.) door ze te beklemtonen en het vrouwelijk lichaam te vermengen met objecten die onze technologisch bemiddelde wereld uitma- ken.

Hirsch's vermogen zich op een rauwe manier te tonen is niet zomaar een voorbeeld van een kun- stenares die een eerlijk of autobiografisch vocabu- larium gebruikt om snel waarde te creëren. Noch is het onkritisch wat betreft courant gebruikte methodologieën binnen de hedendaagse kunst of neoliberale drijfveren die subjectiviteit centraal stellen binnen productieprocessen.³ Hirsch's par- ticulier gebruik van zichzelf in haar werk is eerder een noodzakelijk middel om Jason te (kunnen) bereiken. Haar kwetsbaarheden maken dat we ons tot Jason en zijn *Room* kunnen verhouden en laten zien hoe Jason gevangen zit in één versie van mannelijkheid, waarvan hij denkt dat de enige uitweg erin bestaat zich te conformeren aan die andere versie van mannelijkheid, maar ten langen

leste zijn deze beide versies gewoon een klucht, en verliest iedereen.⁴

Hirsch noemt dit 'wreed', net zoals ze het einde van haar performance (over Jason) wreed vindt. De performance geeft Jason de kans zichzelf te leren kennen, door een blik te werpen op zijn achtergrond (die bijzonder onopmerkelijk en ondrama- tisch is), onthult waar Jason vandaan komt, of en hoe zijn type van mannelijkheid geconstrueerd en onderhouden wordt door allerlei soorten instanties, en of hij daarentegen ánders kan kiezen hoe en wie hij is. Jason's mogelijkheden om bepaalde wegen en gedragingen te kiezen zijn inderdaad 'wreed', banaal, en onspectaculair. Eerder dan het als een beperking van de verbeelding of als optimisme van de kunstenaar te zien, kan het beschouwd worden als een actieve weerstand tegen een politiek van bevrijding en voldoening – wat zoveel betekent als een weerstand tegen net die structuren die identiteit produceren en reproduceren. Wie haalt voordeel uit Jason's bestaan? Welke narratieven worden hem aangeleverd? *Jason's Room* sugge- reert dat een scenario van spectaculaire transfor- matie of zelfs spot, uiteindelijk alleen Jason zelf zal reproduceren. En zo blijft de vraag hoe we kunnen stoppen dat te reproduceren wat we proberen te bekritisieren (hier bijvoorbeeld toxische mannelijk- heid)? Als we aandacht zouden schenken aan de onspectaculaire aspecten (of zelfs esthetiek!) van actieve praktijken in plaats van te vallen voor het spektakel – het drama van een identiteit die als een natuurlijk en dus onveranderlijk gegeven wordt beschouwd, of net andersom, als nood hebbend aan een grootse hervorming – zouden we de kans kunnen hebben weerstand te bieden aan de her- stelverhalen die door het neoliberalisme beloofd worden, en in plaats daarvan nieuwe wegen van verandering te scheppen.

Jason's Past, 13'58", 2019
Jason's Present, 10'45", 2019
Jason's Future, 11'05", 2019

Cinematografie & editing: Zach Shipko en Tucker Bennett

Vertaling: Liesbet Samyn

Ann Hirsch is een video-en performancekunstenaar die onderzoekt hoe gender en populaire cultuur worden beïnvloed door technologie. Als onderdeel van haar praktijk profileerde ze zich o.m. als *camwhore* op YouTube, met meer dan twee miljoen hits, en verscheen ze op televisie in enkele populaire realityshows, waaronder Vh1's *Frank the Entertainer... In a Basement Affair*. In 2012-'13 kreeg ze een *Rhizome*-stipendium voor haar voorstelling *Playground*, die voor het eerst te zien was in The New Museum (New York) en waarvoor ze in 2014 een aanvullende beurs van WaveFarm Media Arts kreeg. Haar e-book *Twelve* werd verwijderd uit de iTunes store, maar is nu terug beschikbaar via Klaus von Nichtssagend Gallery. Ze resideerde aan het Atlantic Center for the Arts en het Lower Manhattan Cultural Council en wordt vertegenwoordigd door American Medium (New York) en Arcadia Missa (Londen).

² Haines, M 2019, Henri Robert's 'Margaret Haines at Lily Robert | Yes, empathy is dangerous' <https://www.happening.media/category/magazine/en/article/5cb966ec1371a96bab0cb0d9/margaret-haines-at-lily-robert-yes-empathy-is-dangerous>. Bekeken op: 28 augustus 2019.

³ Kunst, B 2015.

⁴ Hirsch, A 2015, pers. comm.